

מה הוא, לא חלקת בו בין אמו לבלתו, לחייב בשתייהן סקילה. אף היא — לא תחלוך בה בין אמה לבלתה. לא יתכן לחייב שריפה על אמה של אשתו, ועל כלתה סקילה.

ולמאן דאמר שרפה חמורה, שלפיו לא קיימת הפירכא הראשונה על עצם האיסור, מזהאי קושיא השניה לא נידונין אפילו לא לאוסרה. כי היות ואין אפשרות לדון מינה ומינה לחייבה סקילה, בטל מעתה כל הלימוד, ואי אפשר ללמוד אפילו לענין לאוסרה בלבד.

וממשיך רבא ומבאר:

ולמאן דאמר דון מינה ואוקי באתרה, הרי צריך להיות הלימוד כך:

דון מינה: מה הוא, כלתו אסורה — אף היא כלתה אסורה.

ואוקי באתרה: התם בכלתו, הוא דבסקילה. אבל הכא, בכלת אשתו, בשרפה, כדאשכחן באמה, דהיינו, אוקי באתרה, שיהא דין כלת אשתו כדין אמה של אשתו [בשריפה], כמו שדין כלתו היא כאמו [בסקילה].

ומעתה, למאן דאמר סקילה חמורה — איכא למיפרך שתי פירכות:

האחת, על עצם האיסור: מה להוא, ששאר חמור, שכך אמו בסקילה החמורה, תאמר בהיא — שאמה בשרפה הקלה.

ועוד, יש לפרוך על לימוד העונש, מצד "אוקי באתרה":

מנין לך לומר שמצד "אוקי באתרה" יש להשוות את מיתת כלת אשתו למיתת אם אשתו בדומה להשוואת דין כלתו לדין אמו.

היא". המילה "היא" באה למעט ולומר: רק משום אשת בנך אתה מחייבו, ואי אתה מחייבו משום אשת בנה.

רבא אמר אין צורך במיעוט הכתוב, אלא בין למאן דאמר דון מינה ומינה, בין למאן דאמר דון מינה ואוקי באתרה — לא אתיא.

שהרי למאן דאמר דון מינה ומינה צריך להיות הלימוד כך:

דון מינה: מה הוא, כלתו אסורה — אף היא נמי, כלתה אסורה.

ומינה: מה הוא, כלתו בסקילה — אף היא נמי, כלתה בסקילה.

ומעתה, למאן דאמר סקילה חמורה — איכא למיפרך שתי פירכות:

האחת, על עצם הדין לאסור כלת אשתו:

מה להוא, ששאר חמור, שכך אמו בסקילה. תאמר בהיא, ששאר קל, שאמה בשרפה הקלה משריפה, ואין ללמוד לאסור את השאר הקל מהשאר החמור.

ועוד פירכא, על לימוד עונש הסקילה: וכי יתכן שתהא בתה בשרפה הקלה, ובלתה בסקילה החמורה!?

ודוחה הגמרא את הפירכא הזאת: הוא בעצמו יוכיח, דבתו, הקרובה לו יותר מכלתו, דינה בשרפה הקלה, ואילו כלתו, הרחוקה מבתו, חייבת בסקילה החמורה!

אלא, כך היא הפירכא השניה, שאינך יכול לדון מינה ומינה לגבי העונש, ולחייב סקילה על כלת אשתו, כי: